

הכד באגם

אדיגיה

חי פעם מלך ערום ואכזר. הוא לא ריחם על אף אדם בממלכתו, לא ליטף מעולם כלב כלשהו. כולם, מקטן ועד גדול, פחדו מהמלך והוא פחד רק מדבר אחד – זקנה. ימים שלמים בילה המלך בחדריו לפני ראי, וכשרק ראה שיערה לבנה על ראשו, צבע אותה מיד. כשהרגיש בקמט על פניו, ניסה להחליק אותו. "אסור לי להזקין" חשב המלך "עכשיו כולם מפחדים ממני, ואם אזדקן

ואעשה חלוש, העם יפסיק להישמע לי."

כדי לא לחשוב על הזקנה שלו ציווה המלך להרוג את כל הזקנים. כשרק התחיל להלבין ראשו של האדם, היו ממיתים אותו מיד. השומרים של המלך היו באים עם הגרזנים, מוציאים אותו לכיכר העיר ומורידים את ראשו.

מכל קצוות הממלכה באו אל המלך נשים ואנשים צעירים, הביאו למלך מתנות יקרות, בכו מרות וביקשו לרחם על בעלים ואבות. בסוף נמאס למלך לשמוע את הבכי

הכד, לא יציל את אביו ממוות ובעצמו
יאבד את ראשו. אלה הרחמים של
המלך!"

השליחים לא הספיקו עוד לעבור את
מחצית הממלכה כשאל האגם
התחילו כבר לבוא צעירים אמיצים.
חוף האגם היה גבוה והתרומם מעל
פני המים. דרך המים הצלולים אפשר
היה לראות ממנו את הכד הנהדר,
בעל צוואר דק, חריטות הקישוט
והידיות המעוקמות.

עברו תשעים ותשעה ימים. תשעים
ותשעה אמיצים ניסו את מזלם.
תשעים ותשעה ראשים ציווה לכרות

והקינה היומיומיים. הוא קרא
לשליחים שלו וציווה להודיע על
רחמים שלו בכל הכפרים וערים, בכל
הדרכים וכיכרות.
השליחים אכפו את סוסיהם והתפזרו
בכל הממלכה. בכל הכיכרות ובכל
פרשיות הדרכים תקעו בצופרים
וקראו בקולות רמים:

"שמעו כולכם! שמעו כולכם! המלך
מודיע על הרחמים שלו! מי שיצליח
להוציא את כד הזה שבקרקעית
האגם, יציל את האב שלו ואת הכד
יקבל כפרס. אלה הרחמים של המלך!
אבל מי שינסה ולא יצליח להוציא את

מזדקן, שקמטים הופיעו על פניו
והשערות התחילו להלבין, הוא הוביל
את אביו להרים, בנה שם צריף קטן
ובו הסתיר את הזקן.

מדי יום, כשהשמש הסתתרה כבר
אחרי ההרים, אשקר היה מביא אוכל
לאבא.

יום אחד, כשהגיע למסתור, התיישב
ליד אבא ושקע במחשבה.

"מה מדאיג אתך, אשקר בני?" שאל
הזקן "אולי קשה לך כבר לבוא הנה
מדי יום?"

"לא אבא" ענה הצעיר "אני מוכן לבוא
הנה גם שלוש פעמים ביום כדי

המלך האכזר, כי אף אחד לא הצליח
להוציא את הכד מהאגם.

ובאותו הזמן, לא הרחק מהאגם, חי
איש צעיר בשם אשקר. אשקר אהב
מאוד את אביו, וכשראה שאבא שלו

לראות אתך בריא ושלם. מטריד אותי
דבר אחר. ביום ובלילה לא עוזבת
אותי המחשבה על הכד המלכותי.
כמה שלא אחשוב לא אוכל להבין:
איך ייתכן שהוא נראה כל כך ברור
כשמסתכלים עליו מהחוף דרך המים
הצלולים, ונראה כאילו מספיק
להושיט יד - והוא שלך. אך אם מישהו
צולל לאגם, המים נעשים עכורים,
והכד כאילו שוקע דרך הקרקעית...
ואיננו."
הזקן שמע את בנו בשתיקה וחשב
במשך זמן מה.
"אמור לי, בני" אמר בסוף "האם על

חוף האגם, במקום שממנו אתה
רואה את הכד, עומד עץ כלשהו?"
"כן, אבא" ענה הצעיר "על החוף
עומד עץ גבוה, גדול, מלא עלווה."
"ואולי תוכל לזכור - האם את הכד
אתה רואה במים בצל של העץ
הזה?"
"כן אבא" אמר אשקר "צל רחב נופל
מהעץ על פני המים, ובדיוק בצל הזה
עומד הכד."
"אם כך, שמע בני" אמר הזקן "תטפס
על העץ הזה ובין הענפים שלו תמצא
את הכד. כי הכד שאתה רואה במים
אינו אלא הבבואה שלו."

כמו חץ רץ אשקר אל המלך.

"מלך רחום!" קרא "אני נשבע בראשי

שאוציא את הכד שלך!"

המלך רק צחק:

"רק ראשך חסר לי עוד כדי שהמספר

יהיה עגול. תשעים ותשעה ראשים

כבר נפלו. שלך יהיה הראש המאה."

"אולי כן ואולי לאו" ענה הצעיר "אך

נראה לי שהפעם לא תכרות את

ראשי לשם החשבון."

"אדרבה, נסה את מזלך" אמר המלך

וציווה למשרתיו להשחיז גרזן.

אשקר הלך לחוף ובלי להסס טיפס

על העץ שעמד שם, ממש מעל קצה

האגם.

האנשים שעמדו על החוף צעקו

בהשתוממות:

"מסכן! הוא כנראה אבד את השכל

שלו מרוב פחד!" אמרו.

"ואולי הוא רוצה לקפוץ למים מהעץ"

אמרו אחרים.

ובינתיים אשקר הגיע עד צמרת העץ

ושם, בתוך עלווה סמיכה, מצא את

כד הזהב, בעל צוואר דק, חריטת

קישוט וידיות מעוקמות.

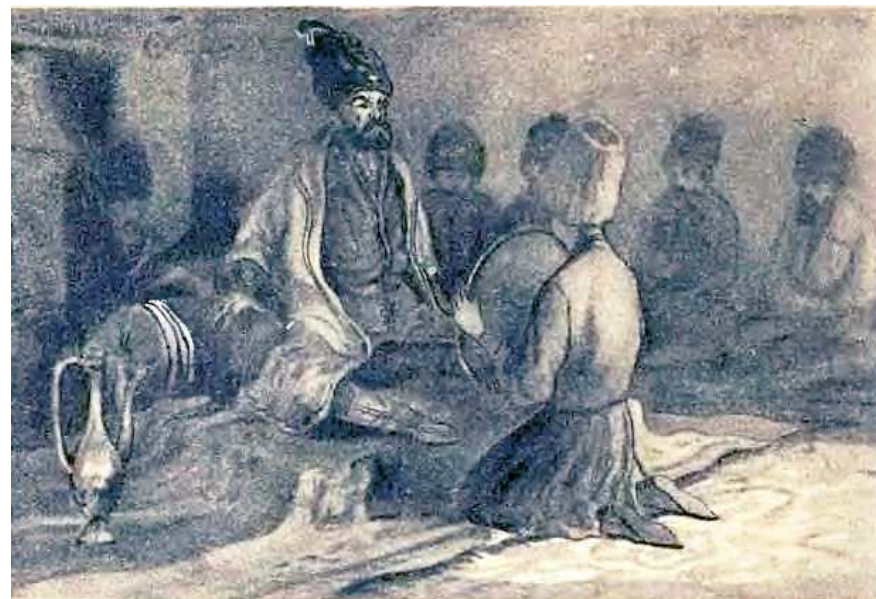
הכד תלוי היה על העץ עם התחתית

כלפי מעלה, כדי שיראה במים כאילו

הוא עומד זקוף, עם הפתח כלפי

מעלה.

אשקר ירד מהעץ והביא את הכד
למלך.

המלך רק הרים ידיים.

"לא צפיתי" אמר "לתבונה כזו ממך!
אמור רק, האם ניחשת בעצמך איך
למצוא את הכד?"

"לא" אמר הצעיר "בעצמי לא הייתי
מנחש. אבל יש לי אבא זקן, שאותו
הסתרתי מעיניך הרחומות. הוא זה
שניחש איך מוסתר הכד."

המלך שקע במחשבות.

"יתכן שהזקנים נבונים יותר

מהצעירים" אמר בסוף "אם זקן אחד
ניחש את מה שמאה צעירים לא יכלו
לנחש."

מאז בממלכה זו איש לא מעז לגעת

לרע בזקנים, אפילו באצבע קטנה.

כולם מכבדים אותם, וכשפוגשים אדם

זקן בדרך זזים הצדה ומשתחוים לו

עמוקות.